

Felvidéki Híradó.

KÖZMŰVELŐDÉSI, SZÉPIRODALMI, IPAR-, KERESKEDELMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP
MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési árak:		Felolós szerkesztő:	Főmunkatárs:	Magánhirdetések legutányosabban, árszabály szerinti Hivatalos hirdetések díja: 100 szög 2 ft./ázenfél minden megkezdett száz szónál 50 krral több. Lapunk számára hirdetőket elfogad a „Bentur ügyviselő” és a „Magyar Távir. Iroda” hirdetői irodája Budapest, Gránátos-utca 1. szám.
Egész évre	4 ft.	Fehér János.	Révész Lajos.	
Fel évre	2	Kiadóhivatal: a turóc-szt.-mártoni „Magyar Nyomda”.		
Negyed évre	1	A lap szemleli részét illető közlemények a szerkesztőségre, hirdetések és előfizetések a kiadóhivatalra címezve Turóc-Szt.-Mártonba küldendők.		

A nő neveléséről.

Ártatlan örömfők, kedves aggodások, köny és mosoly, édes büszkeség- és még számtalan érzéskn árnyalata van az anyai szív boldogságában.

E boldogsággal kezdődik a női hivatás szebb része. Midőn a természet anyává tette a nőt, magasztos kötelemk betöltésére hívta fel; azon viszonyból fogva, melyet az anya és gyermeke között létesített, szent hivatást pecsételt meg.

És a nemzet, melynek leányai átérzik ama hivatásuk fenségét, nyugodtan nézhet az idők folyásába; nem fogja az elmosni nevét, dicsőségét.

»Szép hivatása a nőnek — írta egykoron Kossuth Lajos egyik levelében — megteremteti a családi boldogságot, de a magyar nőnek más hivatása is van, az hogy őrangyala legyen a polgári bátorságban megfogható magyar hazában a hazafiúi tettekhez buzdító hazaszeretettel meleg érzelmének...»

Bár megértén ezen intő szavakat minden magyar nő, bár a proféta ihletett szava elhatna, visszhangot kellene az ország minden részén, a palotákban és kunyhókban egyaránt! Az anyák szívéből, szívök dobbanásából sugárzik át gyermekeik keblébe az az őserő, mely a lehullott virágok helyébe új bimbók sarjadására készíti a fiatal hajtasokat; új erényekre, nagy alkotásokra az ősök ivadéka.

Mindez az óvó gondosság, táplálás és ápolás; mindez a kimerülést nem ismerő szeretet és ragaszkodás, mely az anya köteleminek teljességét teszi e szóba vonható összeállítás.

A nőnek e szent köteleit sem örömben, sem bánatában nem szabad elhagynia egy napra sem, még anyai szeretetére szüksége van.

Már a természet úgy rendelé, hogy az anya legyen gyermekének első nevelője; mintha figyelmeztetni akarná: Ne bizz idegen

nevelőkben, első légy te magd a nevelés művészetében.

A nevelés művészetének gyakorlásához azonban nem elég csupán a szeretet! Itt éppen úgy, mint bármely más dolog gyakorlatánál is, nélkülözhetetlen az elmélet, a tudomány.

A szeretet adja az ihletet, ellenben emez az erő.

A szobrász, midőn valamely fenséges mű megalkotására szentelte életét, nem végezhet tökéletes munkát, ha pusztán az önmagából folyó lelkesedésre bizza tehetségeit; szüksége van a tudományokra is. Éppen így az anyai szeretetnek is mindig kézen kell lennie a tanulmányokra, hogy ezek megkönynyítsék, elősegítsék munkáját. A gyermek lelke nyitott könyvként áll az anya előtt, melyből minden pillanatban olvashat és kell is, hogy tudjon olvasni.

A fiatal anya, a mint odahajol gyermeke bölcsője fölé boldogságot sugároz könnyes szemekkel, megremeg a gondolatra, hogy gyermeke egykor megtévedhet, az erkölcsi súlyosság útjára léphet; mint felhő a tavaszi kék eget, úgy vonja árnyba derült homlokát a feltő aggodás.

Érzi, hogy szüksége van biztató szóra, segítő karokra, mások tapasztalata — és tudományára, mint a hajónak, a ki először szállott tengerre, hogy átvezesse hajóját a végtelennel tetsző ocean zúgó hullámain. A hol az anyai szeretet magára hagyottan, összetett kezekkel remeg, ott a lélektan és nevelési tudomány felfedezi előtte a helyes ösvényt, megszabja az irányt gondosságának; mintegy bevilágít faklyafényével gyermeke szívének titkos világába s e varázsfénnyel legrejtettebb érzéseit, nyilatkozatait ismerheti fel a maguk igazi jelentőségében.

Igaz ugyan, hogy nem könnyű dolog megszerezni a szükséges lélektani és nevelési ismereteket; de vajjon lehet-e az anyai szeretet nehezére a fáradság, mely gyermeke boldogságát célozza? Lehet-e nehezére az

anyának azon fáradság, melylyel meg fogja edzeni önérejét! hogy gyermeke jellemét mintegy művészekkel domborítsa ki, hogy ne csak testben, hanem lélekben is széppé, kedvessé legyen? Lehet-e megijedni a fáradságtól, mely azt célozza, hogy gyermeke egykoron boldog tudjon lenni úgy a szerény kis házikóban, mint a fényes palotában, hogy szíve lángjánál meggyújtsa a gyermek lelkében a haza iránti szeretet szent érzelmét, a szabadság utáni vágyat?

Ha az igaz művész szent hevével teljesítette a nő hivatását, nem lesz hatalom, mely megváltoztassa valaha gyermeke jellemét, mely eltántorítsa a becsület útjáról, mely homályt borítson lelke zománcára.

Mindezekből következik, hogy a leánynevelő intézetekben sokkal több időt kellene szentelni a nevelés tudományának, mint a mennyt úgy Isten nevében szántak neki. És ha az intéző körök ennyire kevésbe veszik a nevelés tudományát, vajjon a vagyonosabb szülők gondoskodnak-e végzett leányaik továbbképzéséről! A valószínűség azt mutatja, hogy igenis gondoskodnak a modern nyelvek s egyéb ismeretek továbbképzéséről, de vajmi kevesen gondolkodnak a nevelés tudományának bővebb taníttatásáról.

Pedig, a mai modern korban talán inkább — mint valaha — rászorul az anya a nevelés mestereinek tudományára, tanácsára, a lélektan ismeretére, hogy felelem nélkül tegye meg az első lépést gyermekével s megnyugodva, aggodalom nélkül tárja utána karjait, ha elbocsátja örökös szeretetének védő szárnyai alul a nagy világba, hol ezer kísértés állja útját.

Gondolkodjunk!

A közéletnek mai iránya és korunk eszményei akár politikai, akár pedig erkölcs-ethikai szempontból tekintjük azokat, nagyon különböznek azon iránytól és azon eszményektől, melyek a régi klasszikus világ, avagy csak édes hazánk előbbi idjében is oly sok s nagy hazafi, politikai és erkölcsi tetteket voltak a forrasai s előmozdított. Ily helyes irány, ily udvhozó eszmék viszik

A „FELVIDÉKI HIRADÓ” TÁRCÁJA.

Egy éjszaka a „Három rozsmaring”-ban.

— Levél a „Felvidéki Híradó” szerkesztőjéhez. —
Írta: E. Farkas Sándor.

Könnny nekéd, kedves barátom, rám szerkesztőüzenni, hogy becses lapotok számára írjak valami »hangulatos prózát»; de hálát volna csak a...
»Három rozsmaring»-hoz címzett vendégének 3-ik számú szobájában, tudom Istenem, hogy sóha, de sóha világeletemben se nem szerkesztettel, se nem izentel volna senkinek, hanem felszáptal volna azonnal kázkovácsnak.

Hogy miért épen kázkovácsnak, azt ugyan magam se tudom, hanem mindazonáltal érzem, hogy csakis erre a csendes mesterségre számhatna az ember magát, az én három rozsmaring zajos éjszakám után.

De, miután olyan nyilvánosan meghurcoltai hat vissza adom én is nekéd a kölcsönt, s őrök nektek tárcát, mely próza is lesz és hangulatos is.

Hat barátom, először is a fentemlített vendégöl csak annyiban vendégöl, a mennyiben már szállt meg benne utas. De nem tekintve azt, hogy annak az utasnak is jobb lett volna addig magába szállani; az az egy utas, fájdalom, én voltam.

Vendégöl másodszor annyiban, a mennyiben a

Mucsei Ujság egy tavalyi száman kívül, lehet benne kapni reumat; igaz, ezt jó nagyot.

És vendégöl harmadszor és vegre annyiban, a mennyiben van benne 3 szoba, mindenikben egy-egy agy és ezekben minden, csak takaró és parna nincs.

A leghangosabban szóló bizonyíték azonban maga a cégér volt, mert a »Három rozsmaring»-nak a föld összes virágaihoz veszekedettül hasonló bokra közül, ki mosolygott ez a bitang szó: Vendégöl. Az írás pedig beszél!

E bizonyítasoktól egészen függetlenül említem meg, hogy a kocsmárosnak van a vendégöljén kívül, illetőleg belül öt fit s mai napig is abban a nézetben vagyok, hogy ugyanannyi lánya.

Ha mindezt el tudod képzelni s azt, hogy az idő minden változása, tehát eső és napsgár, esetleg hó vagy der, kitűnően észlelhető a 3-ik számú szobában, melynek agyam mellett levő falát a tűzhely olyan szörnyű melegben tartotta, hogy én el és megpirultam, a miben különben nagy része lehetett azon torzsvendégnek, kiket Arany is megénekelt vala s kikkel én minden húszárszám dacára is, kénytelen voltam inkollégiális viszonyban állani, mondom, ha te mindezeket el tudod képzelni, akkor előttem áll, azaz gonnyed a »Három rozsmaring».

Mert fontos dolog, hogy e nem mindennapi dolog meg tud cselekedni, márcsak azért is, mivel ellenkező esetben nem áll előttem a vendégöl s így

aztán nem tudod méltányolni az én kín- és kinszenve detséimet.

Szóval: megszálltam.

Talán tudod, hogy sokféle maszokáltam már életemben, hisz egyszer együtt voltunk Soroksáron is és láttam sok mindent, a többek között olyan fogast, a mely nappal csak, éjjel agy; de olyan butort, mint az én szobám volt, még álomban sem! (Igaz is, hogy egész éjjel ezt néztem!)

Leírnam nekéd a berendezést, tudom, hogy ez ismertetésnek, mint jeles ethnografus nagy hasznát vennem, de egy a lelkem, erre nem vagyok képes, mert mindjárt a neveknek elakadnék, nem tudvan, hogy vajjon széknek, vagy asztalnak a szandekával áll-e az egyik sarokban az a mosdó szekrény.

Az egy ablakot ismertem csak meg, bar ez is csak annyiban különbözött az ajtótol, hogy nem lehetett kinyitni.

No! hanem a gyertyát, azt leírom, ha mindjárt belehalok is.

Ez a zsenialis találmány pedig, mely úgy pislogott, mint a miskolci kocsonya, állt egy sötétmúlt madzágból, mely bizonyára nem erre a célra készült s ez úgy uskalt egy aiatam»stott cseréptányérnak 259 legytől megsűrűsödött olajban, mint a notabéli halász-legény ama bizonyos Balaton tetején.

S mondatom, hogy a hasonlat roppantul kitűnő volna, ha az ismeretlen szerző nem »haborgó» jelzővel

előre a nemzeteket a haladás útján, kivezetik őket az emberiség ősi-kora óta oly nagyon lassan oszladó sötétségéből, melyben sinlődött szellemi életük és bevezetik őket a napvilágba, az üdvös eszmék s gondolatok fényes légkörébe. Így haladnak a művelődés útján; és közös vagyukká, közöshajukká, főtörvéssüké lesz az, hogy ez a haladásuk minél inkább megkönnyebbités-sek, fejlettségük s tökéletesbítésük. Egyedül vagyuk, almuk az, e haladást elősegítő, sőt feltételező eszközök megszerzése; ezen eszközök pedig a tudományok és ismeretek, párosulva a nemes erkölcsrel vagy is a művelt ész és a nemes szív együttes működésével.

Ez adja meg az igazi haladásnak azt a belső érzéket, a mi önmagát emeli, növeli s a mit lehetetlen észre nem venni, meg nem becsülni, előtte hódolattal meg nem hajolni.

Ez az eszme irányt mutat a léleknek a nemes tudományok országába, a szívnek pedig tájékozást nyújt az örök igazság szentélye felé.

* * *

És mégis fájdalom, vannak számosan, a kik önzéstől athatva, nem hivatni, barátai, nem rajongó tisztelői ezen eszménynek; és nem akarnak elfordulni olyan cél-tól, a melyre csupán anyagi okokból szoktak törekedni az illetők; — ez azután az oka annak, hogy a szellemi élet megbénul mindenütt; ez okozza az igazi lelkesültség hiányát, mely ekedvetlenül, elgyöngít mindenkit.

Kívész a bizalom az emberből — első sorban önmaga iránt; így hogy azután beteges lényével nem képes többé jónak itelni, a mi jó, igaznak a mi igaz; nem tudja nemcsak a szépnek látni, a mi valóban nemes és szép.

Nem csoda azután, hogy az erkölcsi világnak hiányában nem tud hevelni, közös aldozatokért; hogy a politikai törekvések, a pártpolitika alacsony színvonalára súlyednek és sok embernél megszűnt hevítő lenni — a haza legfőbb érdeke; minthogy a közélet mai irányja a közös érdekű eszményeket mélyen alárendeli az egyéni érdekeknek. Így terjed az álomosság és közöny kisorvad, kihál az ihlettség, a szent lelkesültség és lábra kap a féltékenykedés, a gyűlölködés, sőt az elijesztés.

A lelkes csapat mindinkább pusztul; a kenyéret küzdők serege szaporodik s kínos élethálarcra száll; de azért mellet verdesve úgy beszél, mintha ő lérbe vette volna a patriotizmus szent eszményét!

Ez a sereg nem akarja, vagy nem tudja felelősen azt, hogy a nép érdekeinek egyetlen feladata, a valódi civilizáció; melynek alosáai a rendszeretből és igazság gyakorlatból, a gazdaság természetéből és értelmességéből, a tudományok és művészetek vívmányából forrasznak.

Ez a haza jobb jövőjének, dicsőségének föfeltétele s így első feltétele a polgár boldogságának, melyet csak a lelkiismeretben szövetkezett nemes szív és nemesített ész varázsolhat el.

A dicsőség az emberek munkásságához van szabva és a ki a komoly, becsületes munka mezéjén diadalmat utat járja: megérdemli, hogy megkoszorúztassék. Avagy talán azok szeretik hazájukat önzetlenül,

azok igazi barátai a népnek, buzgó előmozdítói a jobb, szebb jövőnek, a kik a jelen összes intézményeit minden aron, külső fellegatosok által is eltörölni, megsemmisíteni törekednek és a társadalmi élet kötelekeit dinamit bombákkal felbontani törekednek?

Vagy azok, a kik ilyen törekvések főmótorává a sárga irigységet, a gyűlölséget és egyeseknek előnyét teszik?

Vagy azok, a kik a szegénynek, a nyomorógnak egyebet mondani nem tudnak azon rettenetes tanácsnál; gyűlöl elnyomókat, törekedjél kipusztítani, megsemmisíteni őket minden uton módon; érszakkal kerítsd hatalmadba palotáit, kincseit, dugszagd asztalait?!

Oh, higgyék el nekem, nem ismerik ezek sem az embernek, — sem pedig a történelmi kulturfeljődésnek természetét.

Nem tudják ők, hogy csak a nemes szívű, gyöngérdelű, nagylelkű ember hivatásának, kötelességének, élete főfeladatának tartja azt: ösztönit, mélyen foglalkozni embertársai boldogulásának, üdvének, megváltásának problémájával; kutatni a szenvedés lényegét s kuforrását; s lehetőleg kitalálni azon módot, azon utat, melyen az emberek valódi boldogsága, üdv-lehetségessége valhatnék.

Az ember bajainak, nyomorainak, szenvedéseinek okai s forrása nem is kerendők egyedül a testi fájdalomokban, gyarlóságban és mindazokban a csapasokban, melyeket nekünk akár az ugynevezett sors, akár pedig embertársaink szeretetlensége, szivetlensége okoz; sokkal mélyebben kerendők az! Ott, ott van az a forrás az ember egész érzelmi természetében, abban a vég telen nagy különbségben, mely létezik az érzelmi szellemi élete közt, abban a rettenetes hasadéknak, mely az ember bensejében tátong!

* * *

Ugy hiszem, illelem mélyéből eredő, szerény megjegyzéseim alkalmazhatók általában az emberek nagy társaságára, nemzetekre, országokra épen úgy, mint szűkebb körű társaságokra, egyes községekre s így ezek társadalmi életének különféle rétegeire. Ott is, itt is sok, sok munkát, minden lépten-nyomon elég javítandót vagy teremtendőt talál az igazi önzetlen ember-barát. Csak a legujabban lezajlott országos képviselő választásoknál mennyi parasztiust, jellemtelenséget, elődséget, mennyi feltűnési viselkedésgét a hazafiság rovására, mennyi képmutatást, mennyi nagyvási hőbort, amít fontoskodást, piszkos nyereségvágyat az ügy rovására — kénytelenek voltak tapasztalni az igazan önzetlenek s buzgók még oly egyéneknél is, a kiknek socialis állasuknál fogva, buzgóság, faradozás, önfeladózó, önzetlen odaadás példányukképpen kellett volna lenniük; — de a kik eljárásukkal épen az ellenkezőjét bizonyítottak be annak, a mit jogosan s méltányosan tőlük elvártak volna az ügybarátok, sőt iránydók körök.

Ignosts falunt, notis sunt derisus. — De hagyjuk ezt most! Veniet tempus messis.

Elég azon; dolgojunk van elég, nagyon elég, itt saját szűkebb körünkben is, akár politikai, akár erkölcsi-ethikai, anyagi vagy szellemi téren körülnézzük magunkat. Sokaig késedelmezték még, ti hivattot férfiak? Pol-

gártarsaitok meg mindig bizalommal néznek felétek, várják a kezdeményezést tőletek, várják a helyes irányt, az utmutatást az egészségesebb állapotok, a szebb, jobb jövő felé.

Ugyan kérem: — gondolkodjunk!

Cselkó József.

Harc Magyarország ellen.

Egy pillanatig sem maradhatunk tovább kétségben az iránt, hogy az osztrák politikai pártok — a csekély számú józan gondolkodású kivételével — megüzentek a gazdasági háborút Magyarországnak. Az osztrák parlamentben végbement dolgok egy, merőben szükségletlen indítvány elfogadása, a magyarok gyalázása, parlamentünk ellen kifejezett bizalmatlanság: mind arra mutatnak, hogy szervezeti hadjárattal állunk szemben, mely egyelőre megfélemlítés útján igyekszik Magyarországot Ausztria javára minél nagyobb kátoladzatot kipróbálni s minket jogos követeléseinkről való lemondásra rákényszeríteni. Pattai, Lueger, Kramerat, Richter, Laginja stb. annak biztos tudatában intézték Magyarországot ellen támadásaikat, hogy óriási többség all hatuk mögött s ez a többség — sajnos — az osztrák kormány joakarut semlegességére is támaszkodhatik.

Ne ámítsuk tehát magunkat azzal, hogy csupán egy párt frakció lövöldöz reánk vaktöltésekkel, a fejlemények eléggé kiabrandíthatóak, most már — azt hiszszük — mindenki előtt világos, hogy Ausztriában az összes pártok Magyarországot kizsákmányolására törnek s e tekintetben túlan nem is azok követelnek legtöbbet, akik leginkább kiabálnak.

Valóban nehéz az állapontjuk azoknak, akik a közös kereskedelmi és vámegezményhez ragaszkodnak, nehéz ma már bizonyítanunk azt, hogy az együttes gazdalkodás keretében mindkét állam anyagi érdekei egyenlő és megfelelő képviselésre találjanak, sőt még azt is nehéz vitatni, hogy a tukövetelő, frigy, Magyarországot szípolozó Ausztriával való közös gazdalkodás által a monarchia politikai silya növeltetik, mert avagy minő sily: ad kulpolitikáknak azon szerződéses viszony, melyben az egyik fél folyvást azon tóri a fejét, hogy miként harcolhasson el a másik féltől minél több anyagi előnyt.

A külön vámerület hiveinek malmára tehát jó viz az osztrák pártok nyílt állásfoglalása, melyre, mint sokszor hangoztatott argumentumaik bizonyítékára hivatkozhatnak. Ausztria mindenkor elemlemez-szállítójának és iparcikkeli lerakó piacának tekintette Magyarországot, mely tényleg ezt a szerepet töltötte be hosszú időkön át és Ausztria nyert a vamon is, a réven is; olesón szerezte be nálunk kenyéret és drágán szóta a nyakunkba selejtes iparcikkeket, elzarva előlünk a külföldi iparversenyt és megnehezítve a vámkültre irányuló kivételünket. Ez mind tény s ha most mar ehhez hozzávésszük az osztrák politikai pártok, mezőgazdasági, kereskedelmi, ipari érdekképviseletek mostani viselkedését, legott tisztán all előtünk, hogy Ausztria a jövőben nem hajlandó ama becsületes szerződés féllé atalalkulni, aki a közös érdeket előmozdítja, hanem marad annak, aki volt. Magyarországot kiszípolozójának, és soha sem fogja előmozdítani iparunk fejlődését, de annál

látta volna el az ismeretes Balaton, a halászlégyénynek is kétségtelen boszusagara. Kitudó volna, mert a többször említett halászlégyény, akármibe mernék ró krajácron alul fogadni, hogy igralmatlan búsíték azoképen szomorkodott a madzag is; s valamiképen, nem világitott amaz, azoképen az se foglalkozott ilyesmivel.

De minden gúnyolódásom dacára is, szivesen konstátalom, hogy volt érdeme is ennek az ősvilágítási eszköznek, mivel minden, a szobában uralkodó szagot és illatot úgy agyonnyomott, hogy pörzsölt lundaszagnal egyebet, semmiféle orral se lehetett érezni. Ilyen körülmények között legbölcsebb dolog volt lefeküdnöm.

Le is feküdtem s egyik karommal betakartam magamat, a másikból pedig páruat rőtgnöztem.

Ugy kilenc óra tájra jart az idő! Kocsizörgést hallottam s aztán azt, hogy haza érkezett az »apjuké, hozvan magával azt a mar pedzett öt fiút a közeli városból, hol allandóan tudományt szomjaztak a korsomrosi sárjak.

Nagyobb része mar a kapunál leugrált a szekérről s onnan rontott be a »Harom rozmaringé-ba, még pedig olyan zajjal, hogy ahhoz a jerikói kurtóles a legfinomabb pajnisimó lehetett csak.

Aztán olyan csökök, mint egy palacsinta.

S ez mind ott történt, abban a szobában, a honnan a tűzhely atmelegített s a hova a Csugar gazda és fiainak hazajövetelét megsejtő szomszédok megdöböntő szaporasággal kezdetek szivárogni.

Egyszer csak csend lett s megszóltat a búszke apa, hogy:

— No fiúk, mit tudtok? Itt vannak a szomszédaink, mutassátok meg, mit tanultatok. Janos, legelőször te fogsz versolni!

És Janos elő állott.

Meg a meghajlat is hallottam.

Nem kisebb faba vágta a fejszéjét, mint Toldi-ba. S a fickónak csakugyan olyan hangja volt, mint egy második Miklósnak. S futta feltizenegyek, hol gyengében, hol erősebben, hol gyorsabban, hol lassabban: de mindig épen ottfört ki, ahol csüggedt lelkelem állomra hajolt.

A szomszédok jó szomszédok lehettek, mert végig hallgattak a két első éneket s ekkor egy óriási »Éljen« után, melytől a szoba közepére ugrottam ki, Pista kezdte a Talpra magyart!

Olyan tüzzel, olyan lelkesedéssel kiáltotta, hogy:

»Itt az idő, most, vagy soha!

hogy szinte szerettem volna ráduplázni, hogy bizony itt, takarodhatnának aludni.

S ez a rendes körülmények között gyönyörű költemény annyira tetszett, hogy közkívánatra háromszor kellett ismételni. S a Pista gyerek végtére annyira belejött, hogy az ajtószarkánál már türelmetlenül várakozó Lajos, kegyetlen volt a földhöz teremteni, hogy ő is szohoz jusson.

És szohoz jutott a gazember!

»Az örült-et szavaltá, barátom; de úgy, de

úgy, hogy a »Mit háborgattok?« kérdésnél teljes erőmből, lelkesedésemből vagtam közé én:

»Takarodjatok innen!»

No! »Iszen! A hatalmas ég örött, hogy tönkrebem tettek. Oh! de e határozottan ciónyos dolog, fájdalom meghűsült.

A keső világgóság s az élnk zsvaj a lehető legszerencsétlenebb időben épen arra kszáló töredék cigánybandát arra kszette, hogy az ablakom ala sompolyogjon s a vékony hangok legmagasabbiban s az ettől legtavolabb eső, legmélyebben elkezdte játszani a »Szeretnék szántani-t«.

A két hang között tátongó roppant távolságot egy pikula akarta olyan forman kitölteni, hogy ott barangolt, mint egy bolgó zsidó, a nagy úrben s szerkesztett olyan cifrákat, hogy én a szántason kívül minden el és el nem képzelhető dologot szerettem volna csinálni, de legjobban elyagyalni azt a három istentelen zsvanyt.

És barátom! Ne hogy azt hídd, hogy Csugar gazda ez egyszer fukarkodott. Képzeld! Behívta a bandareszletet.

Azt hiszem eddig is hangulatos volt prózám, még pedig csak most jön a hangulatosabbja.

A neki duhósodott cigányok hangosabban kezdetek handabandálni, attól a húsz éves palinkától, melyet abba a tapodtatba lötyentett össze Csugar né asszonyom, a söntés sötétebe sárkában.

A »Szeretnék szántani« kezdetű dal, már tizenöt-öször jarta. S eleintén még csak hasonlított valamit

több akadályt görđt oly kereskedelmi szerzödések kötése elé, melyek mezögazdasági érdekeinket szolgálják.

Mindezeket és egyebeket a külön vámtarulet szóvivői joggal hozhatják fel; egyben védeken csupán és ez azon feltevés, hogy az osztrák politikai és gazdasági tényezök, vagy legalább ezek egy része szintén a kereskedelmi és vámeügyemén megszűntetése felé gravitál és hogy az ellenünk indított harcnak az a célja, hogy a kiegyezést lehetetlenítse. Éppen nem. Az osztrák irányadó körökben — a luergizmus s számítási és gondolkodni tudó elemét is idősorolva — nagyon jól tudják azt, hogy a kereskedelmi és vámeügyemén megújítására Ausztriának sokkal nagyobb szüksége van, mint Magyarországnak. Lehet, sőt valószínű, hogy a vámsorompó felállítását Magyarország mezögazdasága egyideig, nevezetesen a mai kereskedelmi szerzödések lejártáig, megcsinálja, de cserében óriási mérvet kelt majd a hazai ipar fellendülése. Ausztria azonban a külön vámtarulet életlebeléptetése esetén gazdasági tevékenységének egyik ágazatát sem lesz képes magasabb fokra fejleszteni, sőt ellenkezöleg, az egész vonalon visszaesés áll be. Ipara hanyatlani fog, tökéit, melyek most Magyarországon szép hasznát hajtának, gyümölcsözetenül lesz kénytelen hvertetni, a mezögazdasági termények tekintetében mutatkozó szükségleteinek nagy részét pedig mégis tölnök lesz kénytelen beszerezni a külön vámtarulet miatt drágább áron. Kereskedelmi mérleg, melyen többé nem javít a magyar mezögazdasági termények exportja, csakhamar megromlik s ezt nyomon fogja követni az állami és magánhitel hanyatlása.

Ezeket a dolgokat mind jól tudják odaát. Miért fegyverkeznek tehát ellenünk, miért akarják a világgal elhitetni, hogy nekik a kereskedelmi és vámeügyemén nem kell? A felelet egyszerű. Az osztrák taktika, a megpuhítás taktikája működj ismét, melynek ezuttal az a célja, hogy minél több kedvezményt és engedményt kicsikarjon, nevezetesen pedig, hogy Magyarországi kvótájának jelentékeny felemelését az íjlesztésekkel kiterőszakolja. A kérdés tehát az: megijedünk-e a vaklármató? Sokszor megijedtünk már és beadtuk a derekunkat de ezuttal nem szabad megijednünk. Az osztrák képviselőház vaktöltéssel lövöldöz felénk s mi ezen puszkasporpusztítással szemben ne vegyünk elé mas fegyvert, mint az áthatatosságot, jogainkhoz való szögör ragaszkodást. Ne tagítsunk ettöl hájszállyalva sem. Ennyit fizetünk, többet nem, ezt és azt követeljük, mert jogunk van hozzá s ha meg nem adatik, am jöjjön aminek jönni kell.

Ez a mi fegyverünk a furcsa hadjáratban, és ez előtt a fegyver előtt meg fognak hódolni ellenfeleink, mert végre is a háborút előnyök kivívásáért szökták megvívni, ök azonban akkor veszítenek, ha gyöznek.

HIREINK.

— **Kérelem.** A F. M. K. E. igazgatósága elrendelte, hogy a megyei választmányok a területükön lévő tagok tagdíj-hátralékait behajtsák, már azon egyszerű, de mindenkre nézve morális hatású elvnel fogva is, hogy az egyesületnek végre is tudnia kell, kikre számíthat és kikre nem. A tagdíj-hátralékok beküldésére vonatkozó felhívásunkat a napokban újból kiküldöttük mi is, és reméljük hogy azoknak hatásos is lesz. Fehér János pénztáros.

az eredetihez, de a tizedszeri ismétlésnél akármelyik nótát fel lehetett benne úgy ismerni, mint a szandékoikat.

A cifrak méginkább cifrabakká váltak s csak arról tudtam meg, hogy még mindig az elsöt muzsikáljak, mivel egy kiváló zenei tehetségű szomszéd, rájuk kiáltott végre, hogy huzzanak már valami mást, a mi a tizenhatodik ismétlést jelentette. A szerencse csupán az volt, hogy mindenki azt hitte, hogy a »Végig mentem az ormódi temetőn« című dallal van dolguk.

Ha egy kis szünet következett, azt az öt Csupárfi szavallása töltötte ki. Volt azonban eset, hogy egyszerre mindnyájan neki vágtak egy-egy versnek s az apa és anya tekintélye alig volt elég ahhoz, hogy csak ketten maradjanak a szoba közepén.

De, hogy a nagy dicsőségnek meg adták az árat, onnan gondolom, mivel néha hatalmasan sikított a szavalló, nyilván a mellözötték intézkedéseiről részben ellen támadást, melyet kellöleg nem ellenörizhetett.

De nem folytatom tovább, csupán annyit jegyzek meg még, hogy számlám másnap reggel 98 kr-ra rögött, melyből 30 kr. világitásért, 20 kr. fitésért, 30 kr. a zenéért, a többi 18, hogy a Harom rozmaring vendéglőbe mivolta egészen bebizonyították, kiszöglásért volt fizetendő; s legutóbbi tétel alatt azonban mai napig se tudom mit értettek, csak az nyugtatott meg, hogy a szobát elfelejtették fölszámítani.

— **Emlék-ünnepély.** Az iglói m. kir. áll. tanítóképzö-intézet 25 éves fennállásának évfordulóján. 1896. dec. 19. és 20. emlék-ünnepet rendez, melyre volt tanítványait, a társintézeteket és a tanügy barátait lisztellel meghívja lapunk útján is a tanítóképzö-intézet igazgató tanácsa nevében dr. Hajnöci R. József kir. tanfelügyelő, a tanári kara nevében Arányi Antal igazgató. — Az ünnepség loflyánának rendje. December 19-én: 1. Delután és este 8 Nagyméltóságának, dr. Wlassics Gyula v. és k. miniszter urnak és a vidéki vendégeknél fogadás. 2. Este 8 órakor ismerkedési estély a város valamely késöbbit meghatározandó vendéglöjében. 3. Serenada, rendezi a tanítóképzö-intézet ifjúsága; az intézeti épület kivilágítás. December 20-án: 4. Délöltöl tisztelgés a Miniszter Úr Ö. Excellentiája előtt. 5. D. e. Fel 11-kor Emlék-ünnep az intézet dísz-teremben, követezők másorral: a) Hymnus. Éneklük az intézeti növendékek. b) Fohászás és ünnepi beszéd. Tartja: dr. Hajnöci R. József kir. tanfelügyelő. c) A Miniszter Úr Ö. Excellentiájának beszéde. d) Behetoven: Isten dicsösgése. Éneklük a növendékek. e) Az intézet 25 éves történetének vázlatja. Elödjaja: Arányi Antal képzö-int. igazgató. f) Az intézet üdvözölése a tanítványok részéről. Elmondja: Röcey István dobszínai polg. isk. igazgató. (Eselleg más üdvözölés.) g) Farkas Sándor képzöint. tanár alkalmi költeménye. Szavallja: Csumitta János IV-ed éves képzöint. növendék. h) A jubileumi ösztöndíj-alap átadása Kertscher Ede iglói tanító által, illetve annak átvétele. i) Huber Károly: Magyar Királyi-Induló. Zongorakísérettel éneklük az intézet növendékei. 6. D. u. 2 órakor közösed. (Egy teríték ára 2 — 2.50 ft.) 7. Este 8 órakor hangverseny a jubileumi ösztöndíj-alap javára, utána táncmulatság.

— **A zölyomi mandátum.** Zsilinszky Mihály államtitkár a csabai kerületben vállalt mandátumot s így új választás lesz Zölyomban. A kerület szabaldelv jelöltje dr. Huszagh István, ki egyszersmind a kormány-pártna: is hivatalos jelöltje.

— **Lelkész beiktatás.** A zölyomi ág. ev. egyház új lelkészét Blatiniczky Pált, ma iktatják be ünnepélyesen hivatalába.

— **Cseh-töl barátkozás.** A Cesko slovenska jednota című prágai egyesület, magyarországi töl nemzetiségű embereknek néhányának részvétele mellett, november 10-én, a cseh laköl jelentése szerint, nagy fényvel és sikerrel tartotta töl estélyét. Szerencsétlen töl atyankifjai közöl, Holuby tencsénymegyei ág. ev. lelkész vállalkozott felolvasás tartására. Az estélynek kiinduló pontja a töl-cseh nemzeti egység létesítésének kérdése volt. Kitűnik a felolvasó alábbi szavairól is: »Mi csehek és tötök egy egészét alkotunk és testvérek vagyunk. Mindennikünk más földet alatt lakik ugyan, de egyikünk sem feledheti el, hogy egy anyatöl születünk. Hogy egy nemzet vagyunk, arról mindenki meggyözödhetik, ki Magyarország határát átleri. Mert mit lát itt? Látja a tölöket a cseh bibliák, énekek és más vallásos könyvek mellett s a templomokban cseh prédikációt és énekeket hall. Igaz ugyan, hogy újabb idöben kísérletet tettek a töl nyelvet az iskolában tanynye v gyant használni, de a vallást még most is cseh kateböl tanítják. Igaz ugyan az is, hogy 50 év óta nemelyik pap tölül prédikál, de az énekes és imádságos könyvek mindenütt csehek. A mi népünk hazaszokott vallás dolgában a cseh nyelvet szent nyelvek tekinteni. El sem fogadná a töl bibliát és a töl kancionalt. Habár ellenségeink egy némelyike került is a cseh könyvek valódi jellegének elismerését s azokat bibliai jellegű töl nyelvek nevezi, azért mi tötök és csehek mégis egy nemzet vagyunk s jobban is megértjük egymást, mint például az erdélyi szászok a becsi németet. Pedig az utóbbiaknak senki sem röjja fel büntöl, hogy nemzeti tekintetben egynek érzik magukat. — Ha valóban áll, a mit a felolvasó mond, akkor csokalkozni lehet, hogyan lehetett túrni eddig is a hazai evangélikus templomokban a cseh nyelv használatát! Hiszen az a cseh biblia s kancionale talán feltételezi a cseh nyelv ismeretét, mar pedig a fiatalabb generáció nem tanul csehül, s így a nyelvrokonság kapcsai csak nagyjából értheti az azokban foglaltakat!

— **Schwarz Kálmán** helybéli füzser-, csemegebor-, tea-, rum- és dellyügyművészes kereskedö a napokban küldötte szét a teli idöre összeállított árjegyzékét. Schwarz Kálmán üzlete fennállása óta ismeretes arról, hogy nala csakis a legjobb s legfinomabb árúccikket találhatók. — Árjegyzéke összeállításánál pedig tekintettel volt arra, hogy a legutányosabb árak mellett szolgálhassa ki vevöit. A legmelegebben hívjuk fel helybéli s megyei közösgünk figyelmét, amogen derek, hazafias érzelmű kereskedö határozott támogatására.

— **Liptóvamegye közigazgatási bizottsági ülése.** Avarmege törvényhatósági bizottságának 12560—96. sz. a kelt határozata az állami anyakönyvvezetölök részéről tapasztalt némely visszaesésnek megszüntetése tárgyában. Min hogy az ezen határozathoz mellékelt alapsáni jelentés szerint némely áll. anyakönyvvezetöl a hazasáni szandeköl jegyesek egybekelesének útjában különféle nehézségeket támasztanak, öket csekélyebb alkali hiányok miatt ridegen elutasítják, anélkül, hogy a szegény törvénydatlan feleket a teendök iránt par jóakör szöval kitanfának és nekik utbaigazítással szöglálnának, össe-állami anyakönyvvezetöl komolyan figyelmeztetnek, hogy a náluk jelentkező hazasöl felekek szemben hiabavalölög ne akadokszöglanak, hanem elözekenyen viselkedjenek s nekik a törvény követelményei felöl tájékozatlan-

ságukban kellö felvilágosítást adni és készségeket nyújtani szoros hivatali kötelességüknek ismerék s különösen ezen ügy is csekély szöglalokért s hivatalból ingyen teljesítö idö munkáért a feleket meg ne sarcolják s olyanért munka vagy képviselői díjat követelni és felszámítani ne marészkedjenek, mert a bizottság ilyes panaszok esetére a legszögörubb feyelemi vizsgálatöl fogja indítani, a vétkekekkel szemben súlyos meglöröl rendszabályokat alkalmazand s különösen a felek sarcolását vagy felesleges költösekkel való terhelést illelölög kijelenti, hogy ezen visszaéléseknél kivétel nélkül az azonnali felüggesztést s a feyelemi eljárás során a hivatalvesztés kimondását fogja eszközlésbe venni.

— **Értesítés.** Wollák Dezsö, a turóc-szent-mártoni állami felsö kereskedelmi iskolának a mult iskolai évben végzett növendéke az alábbi levelet intézi osztály társaihoz: »Kedves Pajtásöl! Tudjátok meg, hogy az államtöl szöglalom. Postagyakorok-jelöltöl lettem kinevezve az eperjesi postahivatalhoz. Itt keresetek tehát fel soraitokkal! Tudom, hogy ha a szabadsághararöl most is oly, lelkesülötöggel beszélhetnétek nektek, mint tavaly, akkor gyakrabban felkeresnétek soraitokkal. Sokan közöleték a mi kedves Híraddöl útján megállapodásunkhoz képest nem jelzik holöltüket; talán a hitelereztölöl felték? Lassatok, én még hitelegömet is értesítem holöltémről! Igen, de törlészek is ám!

— **A helynevek hiteles törzskönyve.** Sok zavar támadt abból, hogy az országban sok az egyforma nevű község, továbbá abból, hogy vannak községek, a melyeknek több nevük van, vagy pedig különfeleképen írják a nevüket. Ezért akarja a belügyminiszter elkészíttetni a magyarországi községnevek és egyéb helynevek közhitelességű törzskönyvét. Ennek az ügyöl szöglalni az országos statisztikai hivatal igazgatöljának enöklete alatt egy állandó tanácsadó bizottság. A bizottság feladata lesz javaslatöl tenni a törzskönyv elkészítölnek minden vitás kérdésnél, a mikor t. i. ninocenek tisztában azzal, hogy milyen nevén írjanak be valamely községet a törzskönyvbe. Feladata közt ez a keítöl lesz a legfontosabb: a) javaslatöllet az öszes magyar helyneveknek helyesírására nézve; b) javaslatöllet a nem magyar helyneveknek egyesegek magyar ortografiával való írása dolgában.

— **Köhögés, rekedség és elnyalkosodás** ellen legjobb hatású szer a Réthy-fele pemeföl-cukorka, mely ezen bajokat gyorsan megszünteti. Kapható minden gyógyszerárban. Egy doboz ára 30 kr. 5 dobozzal 1 ft 50 kr-ért bérmentve küld Réthy Béla, gyógyszerész Békés-Cssban.

Irodalom.

A »Fövárosi Lapok« új tulajdonosa. A legrögibb magyar lapnál a 33-éves »Fövárosi Lapok«-nál örvenydes változás állott be: a lap tulajdönjogát egy részvenytársaságtöl maga az eddigi felelös szerkesztö, Porzsoló Kálmán vette át s a lapot maga a szerkesztöseg adja ki, melynek kebelében az ország legtekintetesebb írói vannak. A »Fövárosi Lapok« már három irodalmi generációt nevelt föl s így már régebben irodalomtörténeti fontosságra emelkedett; ket év pedig a politikai világban is szímot tesz, a mennyiben új utat tör, egy új politikai iránynak, a szovinista magyar kultúrpolitikának szerzett diadalt. Az öszes politikai pártokröl független nyilt, öszinte és szökimondó örönama ez magunknak a független öröknak, kikhez a tööbi lapok szerkesztösegöiböl is számos olyan töl csatlakozik ki szabad véleményét nem írhatja meg a saját lapjában s ezért a minden irányban független »Fövárosi Lapok«-ban nyilatkozik. Igazi naturalista újság, melyböl az unalmas, nagyképöl politika ki van zárva s a legszárasabb politikai eseményt is tetszetös szépirodalmi formában dolgozzák föl. Vezéröccikeket Békics Gusztáv, Eötvös Károly, Hegedüs Sándor, Szathmáry György, Porzsoló Kálmán, Balogh Pal, Lipsey Ádám, Kozma Andor, Ligetküti Ivan, Szokolay Kornél stb. írta bele. Tarcarovatában Jokai Mör, Ágai Adolf (Parok), Vértesy Arnold, Tolnay Lajos, Vadnay Károly, Jakab Ödön, Szabóné Nongali Janka, Gyarmathy Zsigáné, Gabányi Árpád, Endrödy Sándor, Bartók Lajos, Abonyi Árpád, Dalmady Gyözöl, Kazar Emili, Lauka Gusztáv, Makai Emili, Radó Antal, Adorján Sankör, Posa Lajos, Szabó Endre, Szász Károly, Szabolcska Mihály, Szana Tamas, Szeplady Ö. Ferenc, Széklay János, Torkos László, Tömörkény István, Vértesy Gyula, Zichy Gúza, gróf stb. neveivel találkozunk. A lap kulturpolitikai hivatásának megfelelően tényleges kulturális munkát is végez; a »Fövárosi Lapok« szerkesztösege az ország különbözöl vidékein jöteköny kulturális celokra teljesen önállóan felolvasásokat és hangversenyeket rendez; a budapesti Nemzeti Színház számára ezer koronas pályadíjat tözött ki társadalmi szömmüre s a pályázat elödtése után az elöfízetök a jutalmazott dramát dítálanul fogják megírni. Hasonlóképp dítálanul kapják az elöfízetök a »Fövárosi Lapok« Almanachját, mely díszesen illusztrált vaskos kötet lesz szépirodalmi dolgozatokkal. Ezenyten lap a »Fövárosi Lapok«, mely hetenként idöszöri illusztráció-

kát is közöl s ezenfelül az előfizetők kedvezményes áron kapják a legrégebb magyar divatlapot, a »Magyar Bazár«-t. Fel kell még említenünk, hogy a »Fővárosi Lapok« az egyetlen újság, mely most újonnan berendezett nyomdájából francia rendszerű betűkkel, tisztán nyomva, finom fehér papíron jelenik meg, s a melynek nemcsak politikája becüsietes és a tonusa tisztaságos, hanem a külső megjelenése is az előkelő szalonnokba való.

Nyilttér.

(Az e rovatban foglaltakért nem vállal felelőséget a szerk.)

Báli selyemszöveteket 35 krtól 14 frt 65 krig méterenként — valamint fekete, fehér színes **Henneberg selyem** 35 krtól 14 frt 65 krig méterenként sima, csikós, kockázott, mintázott, damaszt s. a. t. (mintegy 240 különböző minőség. 2000 szin és mintázatban s. a. t. a megrendelt áru postaber és vanmentesen a házhoz szállítva mintákat postafordalítával küld: **Henneberg G.** (cs. kir. udvari szállító) **selyemgyára Zürichben.** Svájcba címzett levelekre 10 kros. levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven írt megrendelések pontosan elintéztettek.

368. sz. 1896.

Árverési hirdmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a tettes t.-szt.-mártoni kir. járásbíróság 1896. évi 4691. számú végzése következtében Kucsera Janos a szklabinjai volt úrberekek képviselője javára Büchler Simon ellen 68 frt 80 kr. s jár. erejéig foganatosított biztosítási végrehajtás útján le és felül foglalt és 496 frtra becsült 1 riska, 1 sötét-vörös tehén, 1 vöröses, 1 szenyas, 1 riska üsző, 2 sötét pej ló hámval, 65 m. mázsa burgundi répa, 10 mázsa káposzta, 65 székér trágyából álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek tettes t.-szt.-mártoni kir. jbróságának 5057—1896. számú végzése folytán 68 frt 80 kr. tőkekövetelés, ennek 1896. évi június hó 30. napjától járó 5 1/2% kamatai és eddig összesen 38 frt 49 kran bíróság mar megállapított költségek erejéig Büchler Simonnal Sklabinyán leendő eszközei léssere 1896. évi december hó 23. napjának délelőtti 10 óraja határidőül kitűzték és ahhoz a venni szándékozik oly megjelvezéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legelőbbet ígerőnek becsaron alól is élni fognak adatni.

Kelt Turóc-Szt. Mártonban, 1896. november hó 24. napján.

Zathureczky Jenő,
kir. jbrósági végrehajtó.

223. sz. 1896. hagy.

Hirdmény.

Néhai Wagner Mária volt balassa-gyarmati lakosnő Gyulafalván 1896. évi május hó 14-én végrendelet hátrahagyása nélkül elhalt örökhagyó hagyatékai ügyének tárgyalására határnapul 1897. évi marcius hó 12-ik napjának délelőtti 10 óráját tűzöm ki irodamba, mely határnapra a hagyatékban érdekeltnek mutatkozó, de ismeretlen helyen tavol levő neh. Wagner Jozefina után maradt ismeretlen örökösei továbbá Wagner József szabómeister és Wagner Etela az örökhagyónő testvérei e hirdmény útján oly hozzáadással idézem meg, hogy abban az esetben, ha a tárgyaláson személyesen vagy meghatalmazott által meg nem jelenik: a tárgyalást a re-zére a gyamhatóság által kinevezett gondnokkal fogom megtartani és hogy erre utasítás esetében is — a menyinyben képviselőlelrol nem gondoskodik — ez a gondnok fogja képviselni.

Turóc-Szt.-Mártonban, 1896. évi november hó 30-án.

Galandá Samu kir. közjegyző.

Richter-féle Horgony-Pain-Expeller
Liniment. Capsici comp.

Ezen hírneves házászer ellentáll az idő megpróbáltatásának, mert már több mint 27 év óta megbízható, fájdalomcsillapító beázóótsékeként alkalmazatik kőszvényél, csuszál, tapaszgattással és mehfűléskénél és az orvosok által bebiztosított sikere is mindig gyárakrában rendeltek. A valódi Horgony-Pain-Expeller, gyakorta Horgony-Liniment elnevezés alatt, nem titkos szor, hanem igazi népszor házászer, melynek egy háztartásban sem kellene hiányozni. 40 kr., 70 kr. és 1 frt. üvegeként árban majdnem minden gyógyszerterán készletben van. Forgattár: Török József gyógyszerész és szerkesztő Budapestben. Bevásárlás alkalmával igen óvatossá legyenek, mert több kiselbertől utána zat van fogalomban. Ki nem akar megkárosodni, az minden egyes üveget »Horgony« védjegy és Richter cégjegyzés nélkül mint nem valódit utasítsa vissza.

RICHTER F. AD. és társa, cs. és kir. udvari szállító, RUDOLSTADT.

1896. évi 3900. sz.

Árverési hirdmény.

Az alólirtott m. kir. erdőhivatal ezennel közhírré teszi; hogy a garamrévi és selmechányai m. kir. erdőgondnokságok alább felsorolt 1897. évi vágás területein kihasználando tölgy s illetve bükk törzseknek tövön leendő eladása iránt folyó évi december hó 14-én délelőtt 10 órakor Zsarnócán a m. kir. erdőhivatal irodájában, írásbeli zárt ajánlatokkal egybekötött szóbeli árverés fog tartatni.

Tételek szám	Az erdőgondnokság neve	Üzemszály	Vágásorozat	Tag	Osztag	A vágás területe kath. hold	Vágás neve	Eladás alá kerülő törzseknek száma		Kikiáltási ár	
								tölgy	bükk	frt	kr.
1	Garamrév	A	III	13	9	11.9	tar-vágás	523		2,302	75
2	"	"	"	15	21	40.0	vető-vágás	2,210	430	11,377	49
3	"	"	"	15	26	9.0	"	233		887	36
4	"	"	"	16	33	36.4	"	2,404		9,247	68
5	"	"	V	25	5	27.6	tar-vágás	2,263		7,053	67
Összesen								7,633	430	30,818	95
6	Selmechánya	A	I	1	6	21.2	tar-vágás	1,013		4,388	95
7	"	B	"	6	58	13.8	"	692		2,154	86
8	"	E	"	6	59	18.5	vető-vágás	772		1,364	78
Összesen								2,477		7,908	59
Főösszeg								10,110	430	38,727	54

Ugy a szóbeli, mint írásbeli ajánlatok a fenti fatömegekre osztagonként teendők; tehát ha valaki az összes fatömeget megvenni szándékoznék, ebben az esetben is osztagonként tüntetendő ki a megajánlott ár a benyújtandó ajánlatban.

Szóbeli ajánlattevők kötelesek a szóbeli árverés megkezdése előtt a fenti kikiáltási árak 10%át bántatpénz gyanánt az árverező bizottság kezébe letenni. Szabályszerűen szerkesztelt s iventkint 50 kros bélyeggel ellátott írásbeli zárt ajánlatokhoz, melyek a szóbeli árverés megkezdése előtt nyujtandók be, szintén a kikiáltási ár 10%-a csatolandó bántatpénz gyanánt. Az írásbeli ajánlatokban a megajánlott összeg számokkal és betűkkel kirandó, valamint az is határozatlan kijelentendő, hogy ajánlattevő az árverési és szerződési feltételeket ismeri s azoknak magát aláveti.

Az árverési és szerződési feltételek ezen erdőhivatalnál f. évi december hó 2-ától kezdve a hivatalos órak alatt barmikor megtekinthetők.

Utőajánlatok el nem fogadtatnak.

Zsarnócán, 1896. évi november hó 26-án.

M. kir. erdőhivatal.

HIRDETMÉNY.

Ő. cs. és apost. kir. Felsége f. é. október hó 4-én Budapestben kelt legfelső elhatározásával legkegyelmesebben megengedni méltóztatott, hogy a f. év végével rendezendő

XIX-ik jótékonycélu m. kir. állami sorsjáték

remélhető tiszta jövedelme akként osztassék fel, hogy 1. a vagyontalan állami tisztviselők özvegyei és árvái részére létesítendő alap, 2. a kézi vásárhelyi »Stephánia« menedékház, 3. a budapesti első gyermekmenhely, 4. a kolozsvári »Mensa Akadémica«, 5. a szünidei gyermektelep egylet, 6. a fehér kereszt-egylet, 7. a Cirkvencia mellett létesítendő tengeri gyermekórház és 8. az első budapesti szegény gyermekkert-egylet egyenként egy tized; míg 9. a budapesti »Erzsébet« kórház-egylet, 10. a győri nőárvavárosi leány-árvaház és 11. a budapesti VII. kerületi népkonyha egyenként egy huszad részben részesítessék.

E sorsjáték összes 3282-ben megállapított nyereményei az alább következő játékterv szerint 160.000 forintra tüznek, és pedig:

1 nyeremény	— — — — — 60000 frt	2 nyeremény egyenként	— 2000 frt
1 "	— — — — — 15000 "	4 "	— 1000 "
1 "	— — — — — 10000 "	20 "	— 500 "
1 nyeremény	— — — — — 5000 "	50 "	— 100 "
1 "	— — — — — 4000 "	200 "	— 50 "
1 "	— — — — — 3000 "	3000 "	— 10 "

az összes nyeremények készpénzben fizetnek ki.

A húzás visszavonhatatlanul 1896. évi december hó 28-án Budapestben történik.

Egy sorsjegy ára 2 frttal o. é. van megállapítva.

Sorsjegyek kaphatók a lottó-igazgatóságnál Budapestben (Pest, fővámház, földemlé), a hová a megrendelt ára postautalvány mellett előre beküldendő, valamennyi lottó-, sós- és adóhivatalnál, a legtöbb postahivatalnál, a bécsi »Merkur«-nál és minden városban és nevezetesebb helységben felállított egyéb sorsjegytulós közegnél.

Budapestben, 1896. október hó 4-én.

M. kir. lottó-igazgatóság.